

ΑΠΟ ΤΑ ΜΩΣΑΪΚΑ

ΕΙΚΟΝΕΣ

Σὲ συντροφεύει ἡ Ἀνοιξη
στὰ στήθη σου γυρμένη,
Καὶ μὲ φιλάκια ρόδινα
τὰ χεῖλή σου γλυκαίνει...

Μάταια ὁ καιρὸς σὲ πρόσμενε
χλωμὸς στοὺς ἥσκιους στέκει,
Καὶ σκλάβος σου ἓνα στέφανο
νὰ σοῦ χαρίσει πλέκει.

Τὰ εἰδύλλια μὲ τὰ μάτια τους
τὰ γλυκερὰ σὲ βλέπουν
καὶ μὲ φτεροῦγες ἄνθινες
τὰ κάλλη σου ὅλα σκέπουν.

Χαρὲς καὶ χάρες στέκονται
στὸν κήπο τῆς ζωῆς σου.
Μὰ μόνο κάποια ἐνθύμηση
σὰν ἥσκιος πᾶει μαζί σου!

Στὸ ρυάκι που ἔχει τὴν πηγὴ
στὰ φυλλοκάρδια μόνο
Χρωστοῦμε τᾶνθος—βότανο—
ποὺ ἀποκοιμάει τὸν πόνο!

Σπέτσες 1912—4—14. ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Συσταίνουμε στοὺς ἀναγνώστες μας τὴν προμήθευσιν τοῦ Ἐκπ. Ὁμίλου ποὺ δημοσιεύουμε καὶ μῆς σήμερα στὴν πρώτη πρώτη σελίδα μας. Τί ἀνάγκη ὑπάρχει γιὰ ἓνα ἀλφαριθμητᾶριο τῆς ἀθροπισῆς, τὸ ξέρουν ὅλοι καὶ γι' αὐτὸ ὅλοι ἀπὸ καιρὸ τὸ ζητᾶνε αὐτὸ τὸ ἀλφαριθμητᾶριο. Καὶ νά, ποῦρχειται σήμερα ὁ Ἐκπ. Ὁμιλος νὰ μᾶς τὸ δώσει μὲ τὸ διαγωνισμό του.

— Στὸ φύλλο τῆς παραπάνου βδομάδας θὰ δημοσιεύουμε ὀχτὼ καινούρια τραγούδια, «Ἑσπερινοὶ ἀντίλαλοι», ποὺ μᾶς ἔστειλε ἀπὸ τὸ Παρίσι ὁ ποιητὴς Μαλακάσης.

— Στὰ Κεριακάτικα πρωῒνὰ τοῦ «Νουμά» (10—12 κάθε Κεριακὴ πρωῒ) θάρχεται τώρα ταχτικά κι ὁ ποιητὴς Παλαμᾶς. Τὴν παρυσμένη Κεριακὴ μᾶς ἤρθανε στὰ γραφεῖα καὶ δυὸ δημοτικίστρες, οἱ δεσποινίδες Κλεαρέτη Δίπλα καὶ Οἰκονομίδη (ἀπὸ τὴν Πόλη), ζουγράφισες κ' εἰ δυό.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΑΤΟ

Ἰδιοκτήτης: Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΔΡΟΜΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, ἀρ. 4, ΑΘΗΝΑ

Συνδρομὴ χρονιάτικη: Γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Κρήτη δρ. 10. Γιὰ τὸ ἐξωτερικὸ φρ. χρ. 12,50.—Γιὰ τὶς ἐπαρχίες δεχόμαστε καὶ τριμηνες συνδρομὲς (3 δρ τὴν τριμηνία).—Κανένας δὲ γράφεται συνδρομητὴς ἂν δὲν προπληρώσει τὴν συνδρομὴ του.

20 λεπτὰ τὸ φύλλο. — Τὰ περυσμένα φύλλα πουλιούνται στὸ γραφεῖο μας διπλὴ τιμὴ.

Βρίσκεται στὴν Ἀθήνα σ' ὅλα τὰ κίосκια, καὶ στὶς ἐπαρχίες σ' ὅλα τὰ πραχτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων.

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΜΑΣ ΚΑΙ Ο ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ

Δυὸ καὶ δυὸ κάνουν τέσσερα.

Ὁ ἰδεολόγος φιλελεύτερος «Παρατηρητὴς» τοῦ «Νουμά» μ' ὅλο ποὺ σὲ κάθε φύλλο ἀραδιάζει δείγματα τῆς ἐφαρμοσμένης ἀνελεύτερης πολιτικῆς τοῦ Βενιζέλου, βρίσκει πὼς ἡ σημερινὴ Κυβέρνηση ἀντιπροσωπεύει, γιὰ τὴν ὥρα τοῦλάχιστο, μεγάλο μέρος μιᾶς γενικώτερης ἰδεολογίας — ποὺ τὴν εἶπε φιλελεύτερη — καὶ πὼς «τὸ ζήτημά μας» δὲν εἶναι ξεκρέμαστο, μόνο ἀποτελεῖ μέρος τῆς γενικώτερης αὐτῆς ἰδεολογίας.

Ἐμᾶς τοὺς δημοτικιστὰς, γιὰ τὴν Κυβέρνηση δὲ μᾶς μέλει: σήμερα εἶναι, κι αὔριο μπορεῖ νὰ πέσῃ. Μᾶς μέλει γιὰ τὰ νομοθετήματα: αὐτὰ μένουνε, καὶ θέλουνε ἀγῶνες γιὰ νὰ πέσουνε. Οἱ δημοτικιστὰς λοιπὸν ἐμεῖς δὲ βλέπουμε καμιά ἰδεολογία φιλελεύτερη· στὰ γενικώτερα νομοθετήματα τοῦ Βενιζέλου (πρβλ. γλώσσα, θρησκεία, μέτρα γιὰ τὴν ἐλευθεροτυπία, γιὰ τὴν δημόσια ἠθική, γιὰ τοὺς συνεταιρισμοὺς ποὺ θὰ μπορῇ νὰ τοὺς διαλῇ μὲ τὸ ἔτσι θέλω ἢ δικαστικὴ ἀρχή, κτλ.).

Βλέπουμε ἀκόμα, ἐμεῖς οἱ δημοτικιστὰς (τονίζω τὸ «ἐμεῖς», γιὰτὶ ἐμεῖς οἱ δημοτικιστὰς ἔχουμε, νομίζω, τὸ δικαίωμα νὰ τὸ λέμε στὸ «Νουμά» μέσα), βλέπουμε πὼς ἴσα-ἴσα τὸ «ζήτημά μας» εἶναι ὁλό-

τελα ξεκρέμαστο από την ιδεολογία την πολιτική του Βενιζέλου.

Αν είχε οργανικό δεσμό με την τάχατε γενικώτερη φιλελευτερωσύνη του, δε θάτανε, «ως τώρα τουλάχιστον», ο Βενιζέλος ο μεγαλύτερος κ' έπισημότερος διώχτης και πολέμιος της αρχής του δημοτικισμού.

Γιατί κοντά στα δσα νομοθέτησε μέσ' στο Σύνταγμα, είναι πόλεμος και ο πόθος του να τον αποκοιμίση. Είναι πόλεμος ή επιθυμία του να μην τον ένοχλοῦνε με το ζήτημα τουτο, γιατί «έχουμε άλλα σπουδαιότερα». Είναι πόλεμος, δόλιος και φαρμακερός, ο περιπόθητός του χωρισμός σέ ψυχαραισμό και δημοτικισμό. Είναι πόλεμος ή κρυφή του προστασία σέ λίγους λεγόμενους δημοτικιστές, που μόνο θετικό αποτέλεσμα έχει να εξαχρειώνη χαρακτήρες. Είναι πόλεμος, ο αναντρότερος πολιτικός πόλεμος, ή σιωπή του στις έκλογές γι' αυτό έσα-έσα το ζήτημα.

Κ' έτσι, όχι δικαιολογία, παρά καμάρι μου τ' έχω που ψήφισα το Μιστριώτη, και τον ψήφισα με την έλπίδα πως αυτός, ο φανερός και δηλωμένος δχτρός μας, δε θα μπορούσε να ποτίση με ναρκωτικά «το ζήτημά μας», όπως ποθοῦνε οί τάχατε φίλοι μας.

Μά, τί να τὰ ξαναλέμε: — Καλά που είναι και μένει ο «Νουμάς» ελεύτερο βήμα. Γιατί άλλοιως, δίπλα στην ιδεολογία του Παρατηρητή για τη φιλελευτερωσύνη της Κυβέρνησης του Βενιζέλου, που φοβάται να πη καθαρά τί πορεία θα κρατήσει στο ζήτημά μας, μπορεί και να μην τύπωνε τὰ έγκώμια του κ. Α. Τρανού για το φυλλάδιο του εργάτη που έννοιωσε και λέει καθαρά τί σημασία έχει το ίδιο αυτό ζήτημα για την κοινωνική αναμόρφωση.

Πατήσια, 15 του Απρίλη 1912 Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

Η ΑΝΑΡΧΙΑ

Πέρυσι όταν κλείστηκε από την κυβέρνηση το σχολείο του Δελμούζου και αργότερα όταν ακολούθησε ή περίφημη «δίκη των άθων του Βόλου», γεμίζανε οί στήλες των Αθηναϊκών και Θεσσαλικών έφημερίδων πέρα και πέρα από αναρχικούς.

Ο πολὺς κόσμος για τον όποιον ο αναρχικός είναι το ίδιο σαν κακοῦργος, έτρόμαξε πολύ όταν έμαθε ότι και στην Ελλάδα υπάρχουν αυτού του είδους άνθρωποι. Θα προσπαθήσουμε εδώ με λίγα λόγια να δείξουμε πως οί αναρχικοί δεν είναι καθόλου κακοῦργοι, γιατί ο αναρχισμός είναι κατά τους όπα-

δούς του μια θεωρία, που αν μια μέρα θα πραγματοποιηθῇ, θαπαλλάξῃ την ανθρωπότητα από τη δυστυχία και τις άδικίες που βασιλεύουν σήμερα στον κόσμο.

Τίσημαίνει ή λέξη «αναρχία» ή «αναρχισμός»; Χωρίς αρχή, χωρίς έξουσία. Οί αναρχικοί δηλαδή δεν το θεωρούν για δίκαιο και για λογικό, να υπάρχουν στον κόσμο κυριαρχούντες και κυριαρχούμενοι, έπειδή παντα και παντού εκείνοι που έχουν την έξουσία στα χέρια τους, εκμεταλλεύονται με διάφορους τρόπους το λαό και ή ιστορία όλων των χρόνων και όλων των λαών είναι γεμάτη από τέτοια παραδείγματα. Για να πάψη ή κατάσταση αυτή που χωρίζει την ανθρωπότητα σε δυο δλως αντίθετα μέρη, πρέπει να ανήκουν ή γῆ (χωράφια, δάση, μεταλλεία κτλ.) και όλα τὰ εργαλεία της παραγωγής (εργοστάσια, μηχανές, σιδηρόδρομοι κτλ.) όχι σε λίγα άτομα, ούτε στο κράτος, όπως το θέλει ένα μεγάλο μέρος των σοσιαλιστών, αλλά σε όλους μαζί, σε όλα τὰ μέλη της κοινωνίας. Αύτη είναι ή θεμελιώδης ιδέα του αναρχισμού, και σ' αυτή στηρίζονται όλες οί άλλες ιδέες των αναρχικών.

Ποιάν όψη θα έχῃ όμως μια τέτοια κοινωνία; Η αναρχική κοινωνία θα είναι μοιρασμένη σε πολλές ομάδες. Κάθε μια θαποτελεῖται από ανθρώπους που έχουν περίπου τὰ ίδια συμφέροντα, την ίδια κλίση, τον ίδιο χαρακτήρα. Αύτες οί διάφορες ομάδες θάνταλλάζουν μεταξύ τους τὰ προϊόντα τους λ. χ. μια ομάδα σε μια πόλη, που τὰ μέλη της φτιάχνουν υφάσματα, θα βρίσκεται σε συναλλαγή με μιάν άλλη στα χωριά που παράγει καρπούς. Είναι φανερό, ότι σε μια έτσι οργανωμένη κοινωνία δεν μπορεί να υπάρχῃ εκμετάλλευση, έπειδή δε θα έχουμε εργάτες και εργοδότες όπως σήμερα, αλλά μονάχα ανθρώπους που βοηθοῦνται μεταξύ τους. Τέτοιοι άνθρωποι μπορούνε βέβαια πολύ να ζοῦνε χωρίς αρχή ή έξουσία. Στη θέση αυτής θα έχουν τὰ κοινά τους συμφέροντα. Οί αναρχικοί νομίζουν λοιπόν, ότι σε μια τέτοια κοινωνία που αληθινά ο ένας δουλεύει για όλους και όλοι για έναν, και που δε θα υπάρχουν ούτε φτωχοί, ούτε πλούσιοι, ούτε κύριοι, ούτε δούλοι, θα βασιλεύῃ το λογικό, το δίκαιο και ή ειρήνη.

Μά όσο ώραία και αν είναι όλα αυτά, δεν μπορεί να γίνῃ τίποτε, όσο εξακολουθεῖ ή πνευματική κατάσταση και ή ιδεολογία των κατωτέρων τάξεων να είναι τέτοια που είναι σήμερα. Όσο ο περισσότερος κόσμος, και ένα μεγάλο μέρος των σοσιαλιστών ακόμα, θεωρεῖ για αναγκαίο το θεσμό του κράτους, θα μείνῃ ή αναρχική θεωρία στο σημείο που βρίσκεται σήμερα, μακριά από την πραγματοποίηση.